

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

17 grudnia

№ 122.

Rok 1926.

TREŚĆ:

ROZPORZĄDZENIA PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ:

- Poz.: 704**—z dnia 10 grudnia 1926 r. o ustanowieniu Biura Badania Cen. 1391
705—z dnia 13 grudnia 1926 r. w sprawie zmian niektórych postanowień ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych w brzmieniu ustalonem ustawą z dnia 13 lutego 1924 r. 1393

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

- Poz.: 706**—Spraw Wewnętrznych z dnia 21 października 1926 r. o utworzeniu samoistnej gminy wiejskiej „Siworogi” w powiecie Przemyślany w Województwie Tarnopolskiem 1395
707—Skarbu z dnia 30 listopada 1926 r. o sposobie przerachowania i konwersji obligacyj pożyczek państwowych z lat 1918—1920, podpadających pod postanowienia rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 września 1926 r. 1397
708—Skarbu z dnia 6 grudnia 1926 r. w sprawie upoważnienia urzędów celnych do przeprowadzania śledztw i rozstrzygania spraw karno-skarbowych oraz ustalenia okręgów ich terytorjalnej właściwości. 1398
709—Komunikacji z dnia 11 grudnia 1926 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych o podwyższeniu taryfy osobowej na wąskotorowych kolejach państwowych i prywatnych, znajdujących się w zarządzie państwowym, położonych w obrębie Dyrekcyj kolei państwowych w Warszawie, Radomiu, Wilnie i we Lwowie. 1401
710—Komunikacji z dnia 11 grudnia 1926 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych o zatwierdzeniu opłat taryfowych na przewóz osób i bagażu koleją podjazdową Piotrków—Sulejów. 1401
711—Komunikacji z dnia 11 grudnia 1926 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych o zatwierdzeniu opłat taryfowych na przewóz osób i bagażu koleją Marecką Towarzystwa Budowy i eksploatacji dróg żelaznych dojazdowych w Królestwie Polskiem 1401
712—Komunikacji z dnia 11 grudnia 1926 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych o wprowadzeniu zniżki taryfowej dla węgla kamiennego w komunikacji polsko-austriackiej 1402

704.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 10 grudnia 1926 r.

o ustanowieniu Biura Badania Cen.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. № 78 poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Przy Ministrze Przemysłu i Handlu ustanawia się Biuro Badania Cen.

Biuro ma za zadanie badanie cen i kosztów własnych w przemyśle i handlu oraz kosztów usług gospodarczych.

Biuro podlega bezpośrednio Ministrowi Przemysłu i Handlu i składa się z dziewięciu członków powołanych przez niego na okres jednego roku z pośród osób odznaczających się znajomością życia gospodarczego.

Przewodniczącemu Biura powołuje Minister Przemysłu i Handlu z pośród jego członków i może też go w każdej chwili odwołać.

Art. 2. Dla badania spraw poszczególnych lub przeprowadzania ankiet może Przewodniczący Biura tworzyć osobne komisje złożone z członków Biura oraz z osób z poza jego składu.

Przewodniczących komisji wyznacza Przewodniczący Biura.

Przewodniczący Biura i przewodniczący komisji mają prawo zapraszać rzeczoznawców. Kancelarję Biura prowadzi sekretarjat.

Art. 3. Członkowie Biura składają na ręce Ministra Przemysłu i Handlu, a członkowie komisji oraz rzeczoznawcy na ręce Przewodniczącego Biura przyrzeczenie, że obowiązki swe pełnić będą według najlepszej wiedzy i sumienia i że zachowają w ścisłej tajemnicy wiadomości powzięte przy sprawowaniu swych czynności, jeżeli zostały uznane za poufne przez Biuro lub poszczególną komisję, a w szczególności tajemnicę handlową i techniczną badanych przez Biuro przedsiębiorstw.

Art. 4. Członkowie Biura, członkowie komisji nie będący członkami Biura i rzeczoznawcy mogą być każdego czasu pozbawieni mandatu przez Ministra Przemysłu i Handlu za nieusprawiedliwione opuszczenie trzech kolejnych posiedzeń, za ujawnienie wiadomości uznanych przez Biuro lub odpowiednią komisję za poufne, a w szczególności tajemnicy handlowej lub technicznej badanych przez Biuro przedsiębiorstw, lub w razie skazania za czyn popełniony z chęci zysku albo karalny z mocy niniejszego rozporządzenia.

Art. 5. Przewodniczący Biura lub komisji ma prawo wzywać do osobistego stawienia właścieli przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, ich pełnomocników i kierowników, a także ich pracowników, dostawców, odbiorców i pośredników celem składania zeznań i dowodów w sprawach objętych niniejszym rozporządzeniem.

Przewodniczący Biura lub komisji może delegować członków Biura, członków komisji oraz rzeczoznawców do badania przedsiębiorstw, a w szczególności przeglądania ksiąg i dokumentów, sporządzania z nich odpisów i wyciągów i wogóle zbierania informacji niezbędnych dla spełnienia przez Biuro jego zadania.

Nie można zasłaniać się tajemnicą handlową lub techniczną przy składaniu zeznań.

Przy badaniu osób wzywanych i rzeczoznawców, oględzinach na miejscu, sprawdzaniu ksiąg i dowodów pisemnych, Przewodniczący Biura i jego organy kierować się będą odpowiednio postanowieniami właściwych ustaw postępowania cywilnego z tą zmianą, że nie przysługuje im prawo zaprzysięgania świadków i rzeczoznawców.

Art. 6. Do władz i przedsiębiorstw państwowych Biuro zwracać się będzie przez właściwych ministrów, do władz zaś, instytucji i przedsiębiorstw komunalnych — bezpośrednio.

Art. 7. Kto świadomie złoży nieprawdziwe zeznanie bądź przedstawi fałszywe dowody przed Biurem lub jego organem, karany będzie aresztem do 6 miesięcy i grzywną do stu tysięcy zł. lub jedną z tych kar. Na obszarze działania kodeksu karnego z 1871 r. w razie wymierzenia kary pozbawienia wolności ponad 6 tygodni zamiast aresztu orzeka się więzienie.

Kto popełni czyn wymieniony w ustępie pierwszym z niedbalstwa, karany będzie grzywną do dziesięciu tysięcy zł.

Kto członka Biura lub jego organu nie dopuści do badania przedsiębiorstwa, przeglądania ksiąg i dokumentów, oraz sporządzania z nich odpisów i wyciągów, o ile dany czyn nie ulega karze surowszej w myśl innych ustaw karnych, karany będzie aresztem do sześciu tygodni i grzywną do pięćdziesięciu tysięcy zł. lub jedną z tych kar.

Członek lub rzeczoznawca Biura lub komisji winny bezprawnego ujawnienia wiadomości powziętych przy sprawowaniu swych czynności, uznanych za poufne przez Biuro lub poszczególną komisję, a w szczególności tajemnicy handlowej lub technicznej badanych przez Biuro przedsiębiorstw, karany będzie aresztem do sześciu tygodni i grzywną do pięćdziesięciu tysięcy zł. lub jedną z tych kar.

Jeżeli czynu dopuszczono się w celu zaszkodzenia interesom majątkowym osoby lub przedsiębiorstwa, których dotyczy ujawniona wiadomość, winny będzie karany — o ile dany czyn nie ulega karze surowszej w myśl innych ustaw karnych — więzieniem do jednego roku. Na obszarze działania kodeksu karnego z 1852 r. zamiast więzienia orzeka się ścisły areszt; odwołanie można wnieść niezależnie od ograniczeń, przewidzianych w § 283 p. k.

Do orzekania o czynach przewidzianych w ustępach 1 do 4 niniejszego artykułu powołane są sądy powiatowe (pokoju).

Do orzekania o czynach przewidzianych w ustępie 5 niniejszego artykułu powołane są sądy okręgowe.

Art. 8. Kto bez usprawiedliwionego powodu nie stawi się na wezwanie Biura lub jego organu, odmówi zeznań na ustne lub pisemne pytania, dotyczące spraw unormowanych rozporządzeniem niniejszym, lub mimo upomnienia zwlekać będzie z odpowiedzią, karany będzie grzywną do pięciu tysięcy złotych.

Orzecznictwo co do powyższych przekroczeń należy do Przewodniczącego Biura, a jeżeli czyn zaszedł w ciąg rozpraw komisji — do jej przewodniczącego. Kary nałożone przez Przewodniczącego wykonywa władza administracyjna I-ej instancji miejsca zamieszkania skazanego.

Przeciwko orzeczeniu karnemu Przewodniczącego można w ciągu siedmiu dni od dnia doręczenia orzeczenia wnieść na jego ręce żądanie przekazania sprawy właściwemu sądowi powiatowemu (pokoju). Sąd postąpi według przepisów postępowania, obowiązujących w I-ej instancji sądowej. Od wyroku sądu okręgowego żaden dalszy środek prawny nie jest dopuszczalny.

Przewodniczący może uchylić swe orzeczenie w razie żądania przekazania sprawy sądowi przed jej skierowaniem do sądu, lub gdy skazany dopełni obowiązku przewidzianego w ustępie pierwszym niniejszego artykułu i przedstawi należyte usprawiedliwienie.

Art. 9. Za zapłatę grzywny, nałożonej w myśl niniejszego rozporządzenia na przedstawicieli prawnych przedsiębiorstwa, odpowiada z nimi solidarnie właściciel przedsiębiorstwa. Właściciel przedsię-

biorstwa korzysta w tym przypadku z praw oskarżonego.

W razie uniewinnienia skazanego, odpowiedzialność majątkowa właściciela przedsiębiorstwa upada, chociażby tenże skargi nie wnosił.

Art. 10. Członkowie Biura i komisji otrzymują zwrot kosztów podróży według norm, przewidzianych dla urzędników państwowych IV stopnia służbowego, oraz diety za udział w posiedzeniach w wysokości ustalonej przez Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu. W ten sam sposób zostanie ustalona wysokość wynagrodzenia stałego, jakie otrzymywać będzie Przewodniczący Biura Badania Cen.

Art. 11. Informacje, otrzymane przez Biuro Badania Cen, w żadnym wypadku nie mogą być użyte dla celów podatkowych.

Art. 12. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
 Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*
 Minister i Kierownik Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: *K. Bartel*
 Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*
 Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*
 Minister Skarbu: *G. Czechowicz*
 Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*
 Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *Niezabytowski*
 Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*
 Minister Komunikacji: *Romocki*
 Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*
 Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*
 Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

705.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 13 grudnia 1926 r.

w sprawie zmian niektórych postanowień ustawy z dnia 11-go grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych w brzmieniu ustanowionem ustawą z dnia 13 lutego 1924 r.

Na zasadzie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. № 78 poz. 443), postanawiam co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z r. 1924 № 6 poz. 46) w brzmieniu, ustanowionem usta-

wą z dnia 13 lutego 1924 r., zmieniającą niektóre postanowienia ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. z r. 1924 № 6 poz. 46) o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. № 18, poz. 178) — wprowadza się następujące zmiany:

1) W art. 5 ustawy dodaje się, jako ustęp 3-ci, nowy ustęp w brzmieniu następującem:

„Postanowienia ustępu 2 niniejszego artykułu nie mają zastosowania do emerytów wojskowych oraz wdów i sierot po zawodowych wojskowych. U osób tych dokonywa się potrąceń dopuszczalnych w myśl ust. 1 niniejszego artykułu w wysokości, określonej w art. 3 ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia osób wojskowych (Dz. U. R. P. № 45 poz. 312) z zaopatrzenia emerytalnego lub odprawy, wypłacanych na zasadzie niniejszej ustawy.”

2) W art. 15 ustawy zamiast słów: „do dnia zawieszenia broni, poprzedzającego zawarcie pokoju” — wstawia się: „do dnia podpisania traktatu pokoju”.

W ustępie drugim tegoż artykułu skreśla się słowo: „zawodowym”.

3) W art. 23 ustawy na końcu dodaje się nowy ustęp w brzmieniu następującem:

„3) gdy emeryt wojskowy został orzeczeniem oficerskiego sądu honorowego prawomocnie skazany na wykluczenie z korpusu oficerskiego, za czyn popełniony przed wstąpieniem do wojska polskiego, a zwrócony przeciw interesom Narodu Polskiego”.

4) Art. 47 ustawy otrzymuje brzmienie:

„I. Przeniesienie w stan spoczynku zawodowego wojskowego następuje w jednym z poniżej wyszczególnionych przypadków:

A. na własną prośbę:

- a) gdy przekroczył 55 lat życia,
- b) gdy uzyskał prawo do pełnego uposażenia emerytalnego i ukończył 53 lat życia;

B. na własną prośbę lub z urzędu:

- c) jeżeli z powodu ułomności cielesnej, lub z powodu upadku sił fizycznych lub umysłowych, stał się trwale niezdolnym do pełnienia zawodowej służby wojskowej;

C. z urzędu:

- d) gdy przekroczył wiek, przewidziany dla zawodowych wojskowych ustawami o obowiązkach i prawach oficerów oraz szeregowych,
 - e) gdy pozostając w stanie nieczynnym z powodu niezdolności do służby, albo z powodu zredukowania etatów, przekroczył termin pozostawania w stanie nieczynnym ustalony ustawami, wskazanymi w punkcie d) niniejszego artykułu,
 - f) gdy otrzymał ostateczną opinię ujemną, określoną ustawami o podstawowych obowiązkach i prawach oficerów.
- II. Przeniesienie w stan spoczynku zawodowego wojskowego może być nadto zarządzane na własną prośbę, po ukończeniu przez oficerów — 30 lat, przez podoficerów — 20 lat, zaliczalnych do wysługi emerytalnej, w tem co do oficerów — najmniej 20 lat, co do podoficerów — najmniej 17 lat faktycznie spędzonych w służbie wojskowej. Uwzględnienie prośby